

Прича о одрастању

(прича надахнута сентенцом Доситеја Обрадовића „Млада је душа подобна меком воску“)

Новорођенче, тек загазило у мутне воде живота, беспомоћно, немоћно само себе да одржи, препушта се другом људском створу који је већ те воде прегазио и на суво загазио. Наставља кроз оштро грмље, прескаче гломазне стене, прелази узбрдице, силази низ низбрдице, пада, али брзо устаје вучено оним који је кроз то грмље прошао, те стене прескочио, те узбрдице и низбрдице прешао и на истом месту посустао, али и он је подигнут и даље наставио, па се сада вратио да неком другом помогне као што је и њему помогнуто.

Пробијало се тако све док није препуштено да само својим путем ходи. Чим је само загазило у мрачну шуму, залутало је. Два избора су наметнута: да у тој шуми остане или само излаз да нађе. Трећег није било.

Разлика је у тој шуми направљена између оних који живе да би преживели и оних који живе зарад неког већег циља.

Они који су у шуми, остали су, беспомоћно да вапе за неким ко ће их поново из блата дићи, али нико не дође и они остатак свог бедног живота проведоше у патњи и немаштини.

А они који су из шуме изашли, храбро су се пробијали напред, смишљено и полако, напред, само напред, све док до тог циља не стигоше, а онда су, задовољни и поносни, не дозволивши икако да сами себе уназаде, доживели да опет неког подигну и до шуме га доведу, и онда, али само онда теже ка том бескрајном спокоју (небеском).

И тако, то беспомоћно новорођенче, те опасне путе поново прегази да би се у мутној води огледало, јер ми смо ти који сами своју судбину кроје – истина.

Милан Матавуљ, 76

Основна школа при Математичкој гимназији